

PÖTTYÖS PANNI

Pöttyös Pannit nemcsak azért hívták Pöttyös Panninak, mert a nagymamája mindig piros pöttyös ruhába öltöztette. Ez a név akkor ragadt rá, amikor egy szép napon arra ébredt, hogy a bőre is tele van piros pöttyökkel.

– Nagymama! – kiáltotta csodálkozva. – Nézd csak meg, rajta vannak-e a pöttyök a ruhámon!

– Miért? – kérdezte nagymama a fürdőszobából.

– Mert azt hiszem, átugráltak rám.

És nagyon rosszkodnak.

– A pöttyök?

– Igen. Viszketnek.

Akkor már a nagymama besietett a szobába, és megnézte a viszkető pöttyöket. Pannit ágyban tartotta, és elhívatta a doktor bácsit. A doktor bácsi pedig megállapította, hogy Panninak bányahimlője van.

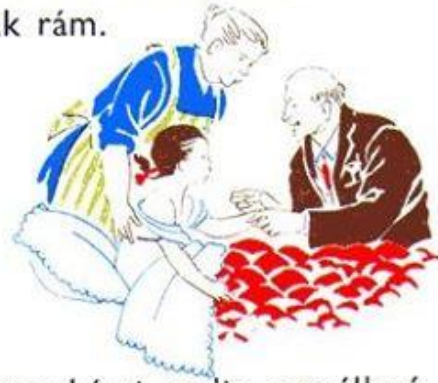
Az ajtóra piros cédulát ragasztottak, és Pannihoz nem mehetett más, csak a nagymama.

– Miért van nekem bányahimlőm, mikor én kislány vagyok, és nem bányás? – kérdezte Panni panaszosan, és csodálkozva nézett a nagymamára.

– Mert ez szelíd himlő. Olyan szelíd, mint a bányákak.

– Van mérges himlő is?

– De van ám!

– Külön kislányhimlő nincs?
– Nincs.
– Én semmilyen himlőt nem szeretek. És fel akarok kelni.

– Nem kelhetsz fel.

– Nagymama, akkor hívd be hozzám Péterkét!

– Majd ha meggyógyultál. Ha behívnám Péterkét, akkor ő is elkapná tőled a viszkető pöttyöket. A bárányhimlő ragályos.

– Péterke örülne neki. Biztosan tudom. Péterke szeret beteg lenni, mert akkor játékot kap a mamájától. Bárányhimlőért mit szoktak kapni a gyerekek?

– Semmit. Csak akkor kapsz játékot, ha jó leszel, és ágyban maradsz, míg elmúlik a himlőd.

– Meddig kell ágyban maradnom?

– Nem sokáig.

De Pannit nem lehetett megnyugtatni. Mikor nagymama nem engedte, hogy lemenjen a kertbe játszani, keserves sírásban tört ki.

– Ne sírj, kislányom – mondta nagymama. – Mindjárt eljátsszuk a mai bárányhimlőjátékot. A bárányhimlőnél ugyanis mindennap van egy új játék. De csak akkor játszunk, ha nem sírsz. Síró gyerekekkel nem lehet játszani.

– Már nem sírok – mondta Panni, és hüppögött.

Nagymama apró papírcsónakokat csinált s pálcikaevezőket.

Leterített az ágyra egy pokrócot, az volt a tenger. Építőkockából és doboztetőből meg szigetet készített.

A szigeten lakott a porcelán baba, akit az elefánt – egy rémséges szörnyeteg – elrabolt, és fogva tartott. A mackó, a zsiráf és a csacsi nagy hajókon sietett a baba segítségére. Közben vihar-

ba kerültek, cápákkal harcoltak, megküzdöttek a szörnyeteggel, azután kiszabadították a babát.

Másnap áruházat játszottak. Nagymama kis papírereményt varrt Panninak, azután berendezte az áruházat. Mindent lehetett kapni benne, mert óriási áruház volt. A cukorosztályon a baba szolgált ki, a játékosztályon a csacsi, a ruhaosztályon a mackó. A zsiráf volt a felügyelő, mert hosszú nyakát hajlítgatva minden rendetlenséget meglátott.

Harmadnap óvodát játszottak, negyedik nap cirkuszt, ötödik nap állatkertet, beszélő állatokkal. Minden napra jutott valami nagyszerű játék.

Ezek a játszónapok valósággal „elrepülő napok” voltak, mert Panni észre sem vette, máris elrepültek, és ő meggyógyult.

– Báránymimlőkor sokkal kevesebb ideig tart egy nap, mint máskor – mondta Péterkének a kertben.

- A betegségtől?
- A játszástól.
- Nem igaz! Csak hencegsz.
- Kérdezd meg a nagymamától!

– És honnan kaptad a bárányhimlőt?
– Nem tudom. Lehet, hogy a ruhámtól. Pöttyös lettem.
Ha akarod, rád adom a kötényemet. Az is pöttyös.
– Nem, én fiú vagyok – rázta a fejét Péterke, s titokban nagyon irigyelte Pannitól a bárányhimlőt, de nem akarta mutatni, ezért inkább kiabálni kezdett: – Pöttyös Panni! Pöttyös Panni! – Mert Péterke amúgy is szeretett csúfolódni.

